

EL TEMPS

Broseta, el PP i l'alcaldia de València

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Xulio Ricardo Trigo, Jordi Sebastià.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Sílvia Monfort, Pere Martí, Eduard Voltas, Xavier Duran, Albert Punsola.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payaras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento. RÚBRİQUES: Àngels Barceló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Joan de Sagarra, Josep Sandoval.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castell, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Carles Gàmez, Manuel Garcia, Daniel Giralt Miracle, José Luis Guarnier, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lluró, Assumpció Maresma, Josep V. Marqués, Albert Mas Griera, Ramon Miravillas, Josep Morell, Vera Orlova, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, André Ricard, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Andreu Sotorra, Ferran Torrent, Manuel Vázquez Montalbán, Vicenç Villatoro.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Lex-senador Manuel Broseta (senador en el seu moment, com ell sap, per obra d'Abril Martorell, i per un recompte electoral més que discutible), ha renunciat a encapçalar la llista electoral del Partit Popular a l'Ajuntament de València, Això podria ser un simple episodi de les peripècies polítiques locals, però és molt més: pel significat especial de l'alcalde de la capital del País Valencià, pels projectes del PP, i pel mateix personatge Broseta. Amb Unió Valenciana al fons.

El personatge Broseta, després d'uns anys d'allunyament de la vida pública —esplèndidament aprofitats i remunerats en la privada—, es troba decididament en curs de retorn a la política activa. Perquè de la passiva, del joc de poder i d'influència, no se n'havia apartat mai. Broseta és un home de vocació política i de vocació de poder, coses que, com ell mateix ha dit en un declaració recent *"he ejercitado en ocasiones cruciales, como la transición política y la construcción del estado de las autonomías"*. Efectivament, en els anys anteriors i posteriors al final de la dictadura, Manuel Broseta va fer la seua particular "transició política": de la proximitat al PCE, a les forces democràtiques i d'esquerra i als sectors nacionalistes del País Valencià (sempre, això sí, en situacions de protagonisme: president de la Junta Democràtica, president de la Taula de Forces Polítiques del P.V., ...), a la identificació amb la dreita valenciana més clàssica, i al lideratge ideològic de l'anticatalanisme militant. El seu pas pel govern de Madrid, com a secretari d'Estat per a les Autonomies, va deixar com a resultat el bloqueig de l'autonomia valenciana per la via de l'article 151, la inspiració del projecte de la LOAPA, i les pressions —acceptades i assumides— al PSOE valencià que van produir la renúncia a tantes posicions anteriors, i la mena d'Estatut, consensuat a la baixa i a la rebaixa, que finalment va ser aprovat.

Aquest historial, i una xarxa no tan visible de poder i d'influència, feien de Broseta el candi-

dat ideal per al PP: un home amb un cert prestigi intel·lectual i polític en un sector de la dreita —burgèsia urbana, professionals, part del món acadèmic, cercles financers...— on el PP té ben

poc, un personatge amb un nom ja fet i consolidat, i un candidat presentable com a "valencià" demostrat (amb un historial d'anticatalanisme actiu) i com a tal atractiu per al "blaverisme" sociològic i inatacable des d'Unió Valenciana. Per a la nova política del PP, a la conquesta de les grans ciutats, i com a candidat de la dreita a la ciutat de València, Broseta era

simplement perfecte. Les pressions de la cúpula del partit, des de Martín Villa —vell amic— al mateix Aznar, han estat, per tant, insistents i intenses. Però Broseta no ha acceptat.

Segons ell, no ha acceptat perquè *"mi regreso a la política no debe ser directamente ocupando un cargo publico"*. Per modestia, doncs. En realitat no ha acceptat perquè només podia tenir la certesa d'ocupar aquest càrrec públic amb una condició: la renúncia de González Lizondo. Un pacte previ, amb una coalició electoral PP-UV encapçalada per Broseta, tenia moltes probabilitats d'aconseguir el triomf a la ciutat de València. Aquest pacte, però, no ha estat possible: Lizondo té massa greuges contra el PP, confia massa en les forces pròpies d'UV a la ciutat i, sobretot, vol ser *ell* l'alcalde de València. I Broseta ha vist clarament que encapçalar només la llista del PP el portava a un resultat final molt dubtós, i a unes conflictives i incertes negociacions amb Lizondo l'endemà de les eleccions. Un panorama poc atractiu per a un home com Manuel Broseta, acostumat al protagonisme indiscutit i al poder que ve de les altes relacions.

Amb Broseta encapçalant una coalició conservadora, la pròxima "batalla de València" —una batalla crucial— hauria pogut ser una passejada triomfal de la dreita (i el principi de la decadència d'UV, amb els seus principis bàsics assumits pel PP). Amb dreita dividida, el PSOE afeblit, el PP sense el candidat perfecte, i UV més agressiva que mai, serà una batalla campal.

